

Hi ha més exemples. Poe es queixava, a principi del segle XIX, que els científics desmitificaven la realitat, la despullaven de fetilleries. Clamava, en la seva «Oda a la ciència»: «Ciència!, tu ets la veritable filla del temps!, / que alteres totes les coses amb tons ulls escodrinyadors». Marinetti, en canvi, com a bon fundador del futurisme, a principi del segle XX es mostrava impressionat, en la seva «Cançó de l'automòbil»: «Oh formidable monstre japonès d'ulls de forja!». I fins i tot en Brossa va fer tastelis amb les màquines. L'any 1977, quan els ordinadors eren diplodocus cançoners, el poeta experimentà la composició de sextines mitjançant un programari juràssic. La cafetera en compongué milers, és clar, però Brossa tan sols en salvà una, la seva famosa «Sextina cibernètica».

I així arribem al moll de l'os del que suava pensava, mentre desembolicava el regal de Reis. Se'ns

diu que el llibre electrònic té una memòria on caben tots els llibres escrits i per escriure. En segon lloc, se'ns diu que, d'aquí a no res, el lector podrà descarregar-se el text que vulgui, des d'on vulgui. I, finalment, se'ns assegura que el procés podria ser imparabile.

I jo em preguntava, en veu baixa: s'inventaran llibreters de confiança, però electrònics? Com ens ho farem, per Sant Jordi? Podré deixar el cafè amb gel damunt del meu exemplar electrònic de *Tristos tròpics*? I si un dia no tinc cobertura, ni endolls, què coi en faré, del meu *e-book* nou de trinca? Potser, per equilibrar la taula de llescar el pa, sempre coixa, però em sap greu, que el fòtil electrònic ens ha costat un ronyó i mig. I, de més a més, si el gos me'l potineja, juro que el mataré.

Adrià Pujol

El llop i el virus

Damunt del llit, dessota la vànova, el Llop Ferotge espera l'arribada imminent de la Caputxeta Vermella, amb cara de no entendre res. El camí s'ha fet molt llarg fins arribar a la casa i cruspir-se la iaia d'un sol mos. Pensava que tardaria menys des del roure on ha enganyat la nena, però la drecera, vés a

saber per quina raó, s'ha fet estranya. De cop i volta la marrada, que coneix des que era un llobató, s'ha transformat en un viarany desconegut. El taral·lejar de la Caputxeta, allunyant-se amb els seus saltirons, ha esdevingut un eco inquietant. Quan ella ni tan sols el podia albirar, Llop Ferotge ha girat cua, i s'ha dirigit

Balta Navarro Vaig néixer un dia de tempesta, amb fort vent i trons (no vull dir que sigui un senyal, però és significatiu).

La meva infància va transcórrer entre Banyoles i Santa Pau (paradís infantil on passàvem les vacances, tant d'estiu com d'hivern). Toco la guitarra i canto, blues i rock sobretot, i m'agrada practicar esport cada dia. Tinc una obra de teatre estrenada: *El Grand Prix dels Miserables*. He col·laborat en un bloc de relats, i aquest estiu es va publicar la meva primera novel·la: *Travessia*. M'agradaria entrar en una màquina i sortir essent una mescla de Salinger, Capote, Bukowski i el Sánchez Piñol de *La pell freda*. La meva definició és aquesta: autodidacte, eclèctic, escèptic i un pèl hedonista.

a la velocitat del llamp en direcció al seu objectiu. I ha estat llavors, com si de cop i volta es despertés en un altre món, quan s'ha adonat que dins del bosc en passava alguna. Ha hagut d'interrompre la cursa amb brusquedat, derrapant, clavant les urpes, aixecant un núvol de pols molsosa que, per un moment, ha amagat la silueta d'un home estrofolari. Aquest, fent sonar una flauta, marcava el pas a una processó de rates, alegres i fetillades darrere seu. La melodia era enganxosa i, sense permís, les cames del llop s'han posat a marcar el ritme, a seguir el compàs. Llop Ferotge ha udolat a la lluna invisible i el Gat de Cheshire ha aparegut, amb el seu somriure irònic: «Què fas, Llop? Ara et distreus? No perdis més temps, t'espera el final d'un conte!» El gat ha marxat tal com havia arribat, fonent-se enmig d'una llampada enlluernadora. Mentrestant, dins un petit estanyol, un cigne majestuós perseguia i picossejava un aneguet negre que fugia espaordit. «Tu no ets lleig, aneguet —li deia el professor Tornassol, amb un pèndul oscil·lant enganxat entre polze i índex—, però sempre s'ha d'anar cap al

Nord!» Llop Ferotge ha entomat el missatge del savi i, seguint l'estrella Polar ha arribat, a la fi, a casa de l'àvia. Ha trucat i ha sentit la vella acostant-se pel passadís. Una veu travessava la porta: «Patufet, on ets?» «A la panxa del llop, per primer i últim cop!», ha contestat, tot abraonant-se sobre la iaia quan aquesta ha obert. Sí, ara espera la Caputxeta Vermella al llit que correspon, però un sentiment d'ansietat l'envaeix, el corrou. Tanca els ulls i mira de concentrar-se, buscant respostes, però està tenint una digestió pesada: hauria d'haver mastegat la vella abans d'empassar-se-la. Tanca els ulls més fort encara, arrufa el morro i aixeca les orelles. El ressò d'un lament arriba del fons de la boscúria. Sembla el plor de la Caputxeta. Abans de deixar-se vèncer per la son, mentre l'eco es fa més clar, pensa que el conte ha estat molt diferent aquesta vegada... «Coi de llibre electrònic! Em penso que hem descarregat un virus, princesa! No ploris, mel, que el pare ho arreglarà!»

Balta Navarro

